

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Mesta T.**, so sídlom v T., T., IČO: X., proti žalovaným **1/ T., s.r.o.**, so sídlom v T., IČO: X., **2/ T. P., s.r.o.**, so sídlom v T., IČO: X., zastúpeným JUDr. J. P., advokátom v D., **o vypratanie nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp.zn. 2 C 140/2008, o dovolaní žalovaných 1/, 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 31. marca 2009, sp.zn. 9 Co 383/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaných 1/, 2/ **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Námestovo uznesením z 10. novembra 2008, č.k. 2 C 140/2008-358 zamietol návrh žalovaných 1/, 2/ na prerušenie konania vo veci vypratania nehnuteľnosti. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. tým, že nie je dôvod na prerušenie konania.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovaných 1/, 2/ uznesením z 31. marca 2009, sp.zn. 9 Co 383/2008 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Mal za to, že nie je dôvod, prečo by prvostupňové konanie vo veci vypratania nehnuteľnosti malo byť prerušené len z dôvodu, že bolo v inej veci podané dovolanie.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní 1/, 2/, ktorí navrhli, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že uznesenie

súdu prvého stupňa mení a konanie vedené pod sp.zn. 2 C 140/2008 prerušuje až do právoplatného skončenia konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp.zn. 4 Cdo 171/2008. Prípustnosť dovolania odôvodnili ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom odvolacieho súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom. Za takú vadu označili skutočnosť, že súd im znemožnil brániť svoje práva, nakoľko neprerušil konanie do rozhodnutia vo veci, ktorá je pre prebiehajúce konanie relevantná a vylúčil ich tak z jedinej možnej obrany a obhajoby svojich práv voči žalobcovi. Mali za to, že dovolacie konanie vedené pod sp.zn. 4 Cdo 171/2008 je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, a teda sú splnené podmienky ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. V dôvodoch dovolania rozoberali skutkový a právny stav veci.

Žalobca sa k dovolaniu žalovaných 1/, 2/ nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil

vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa a vo svojom uznesení nevyslovil, že je proti nemu dovolanie prípustné. V danej veci nejde ani o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia a ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na žalovanými 1/, 2/ tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci im súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv,

ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O takýto prípad v prejednávanej veci nejde.

Z obsahu dovolania žalovaných 1/, 2/ je zrejmé, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodzujú z toho, že neprerušením konania im odvolací súd znemožnil brániť svoje práva.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže prerušiť konanie, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Prerušenie konania (§ 109 a nasl. O.s.p.) treba považovať za procesný inštitút slúžiaci k odstráneniu prekážok postupu konania, ktorý sa použije vtedy, ak je zrejmé, že prekážka je dočasná a že po jej odstránení bude možné v konaní pokračovať. Prerúšením konania sa samo konanie nekončí. Všeobecným účinkom každého prerušenia je, že sa nekonajú pojednávania a neplynú lehoty (§ 111 ods. 1 O.s.p.). S tým tiež súvisí, že ani účastníci nevykonávajú úkony inak spojené s konaním.

Z uvedeného je zrejmé, že procesným následkom nevyhovenia návrhu, ktorým sa účastník domáha prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je, že súd môže vo veci ďalej konať, t.j. vykonávať všetky úkony smerujúce k prejednaniu a rozhodnutiu sporu v jeho merite. Len samotným rozhodnutím o nevyhovení návrhu na prerušenie konania nedochádza bez ďalšieho k vylúčeniu účastníka z realizácie jeho procesných práv.

Žalovaní 1/, 2/ preto neopodstatnene namietali, že zamietnutím ich návrhu na prerušenie konania podaného v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., im súd znemožnil brániť svoje práva a teda, že im odňal svojím postupom možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Námietka dovolateľov 1/, 2/, že odvolací súd v rámci rozhodovania o prerušení konania nesprávne interpretoval ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., teda nespôsobuje existenciu vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Námietku účastníka konania, v ktorej vytýka súdu omyl pri aplikácii práva, treba totiž považovať za dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci), ktorý však sám osebe prípustnosť dovolania nezakladá. I keby odvolací súd v napadnutom uznesení prípadne aj vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (čo sa však v danom prípade nestalo), nespôsobil by tým procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných 1/, 2/ ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovaným 1/, 2/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. septembra 2009

JUDr. Vladimír M a g u r a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková